

pp. 152-155.

Je l'ai dévisagée, un demi-sourire aux lèvres. Elle ne devait guère dépasser les dix-sept ans. Assez quelconque physiquement, c'était surtout son innocence qui me fascinait. J'avais, moi aussi, eu dix-sept qui me fascinait. J'avais, moi aussi, eu dix-sept ans et je me sentais alors pleine de maturité, de réflexion et de jugement. J'étais si sûre de moi et de mon avenir que je prenais la vie à bras-le-corps, rien ne m'effrayait et seule la soif de connaissance habitait mes rêves, construisait mon quotidien, jour après jour jusqu'au jour...

Je ne sus pourquoi une question absurde me traversa l'esprit, et à peine l'avais-je pensée que déjà elle était prononcée:

— Rebecca est-ce que tu lis?

— Quoi?

— Est-ce que tu lis, des romans par exemple?

— Rosa m'a donné un jour, un livre de Jorge Amado... C'était chouette, j'ai pas tout compris, mais comme c'est un écrivain de son bled, de Bahia, je lui ai dit que c'était bien... Mais pourquoi tu me demandes ça?

Je ne sus que lui répondre. Peut-être parce que c'était la première adolescente algérienne d'outre-mer que je voyais en sept ans? Peut-être parce que j'avais son âge lorsque la vie décida subitement de me faire bifurquer? Peut-être enfin, parce qu'il aurait mieux valu pour moi être plus dans l'état

M-am uitat lung la ea, cu o umbră de surâs în colțul buzelor. Nu putea să aibă mai mult de șaptesprezece ani. Din punct de vedere fizic, nu ieșea cu nimic în evidență. În schimb, găseam inocența de pe chipul ei fascinantă. Am avut și eu, cândva, șaptesprezece ani. Pe atunci, mă simțeam atât de matură, de profundă și de înțeleaptă! Eram atât de sigură pe mine, știam atât de bine ce îmi rezerva viitorul, încât nu aveam nicio temere legată de viață. Nimic nu mă înspăimânta și doar setea de cunoaștere mă preocupa zilnic, îmi alimenta visele, și asta zi de zi, până într-o zi când...

Nu știu prin ce mecanism obscur o întrebare absurdă mi se înfiripă atunci în minte. Abia luă formă că m-am și pomenit punând-o interlocutoarei mele:

- Rebecca, ție îți place să citești?

- Poftim?

- Ție îți place să citești? De exemplu, romane?

- Rosa mi-a dat odată o carte de Jorge Amado... A fost drăguță. N-am înțeles eu chiar totul, dar cum e un scriitor de la ei, din Bahia, i-am zis că e ok... Dar de ce mă întrebi?

Nu am știut ce să-i răspund. Poate pentru că era prima adolescentă de origine algeriană dar de cealaltă parte a Mediteranei pe care o vedeam după șapte ani? Poate pentru că eram de vârsta ei când viața a hotărât, dintr-o dată, să mă poarte pe o cu totul altă cale? Poate, în fine, pentru că ar fi fost

d'esprit de cette fille que dans celui où j'étais lorsqu'on me fit épouser Hassan.

— Est-ce que toi aussi tu avais beaucoup d'interrogations dans la tête à mon âge?

À ce jeu-là, c'était à son tour de poser une question inattendue.

— Je crois qu'à ton âge, j'avais les questions mais j'avais aussi les réponses. Ce n'est qu'après avoir quitté la Belgique et être arrivée en Algérie que finalement je me suis aperçue que, non seulement je n'avais pas les bonnes réponses, mais que dès le départ je ne m'étais pas posé les bonnes questions.

Elle fit celle qui avait compris, alors que ce raisonnement m'était beaucoup plus destiné qu'il ne pouvait l'être à quiconque.

— Tu vis ici alors?

— Oui.

— Depuis combien de temps?

— Tout juste sept ans.

Elle semblait atterrée. Pire, complètement catastrophée.

— Mais c'est terrible! Et tu n'y es plus retournée?

— Non.

— Et ça ne te manque pas?

J'eus envie de rire. Cette fille et sa mine dévastée confirmaient ce que tout le monde s'acharnait à dédramatiser il y a sept ans. Je n'avais trouvé personne à l'époque pour convenir qu'en effet c'était : terrible, horrible et inhumain. Par respect pour elle, je tentai de garder mon sérieux.

mult mai bine pentru mine să mă găsesc în starea de spirit a acelei fete decât în cea în care eram atunci când m-au obligat să mă mărit cu Hassan?

- Și tu aveai în minte o grămadă de întrebări fără răspuns când erai de vârsta mea?

Ca într-un joc, era rîndul ei să-mi pună o întrebare-surpriză.

- Cred mai degrabă că, la vârsta ta, aveam nu numai întrebări, dar și răspunsuri. Doar când am plecat din Belgia și am ajuns în Algeria mi-am dat seama că, de fapt, nu numai că nu aveam răspunsurile corecte, dar nu-mi pusesem de la bun început întrebările care trebuiau.

Făcu un gest ca și cum ar fi înțeles când, de fapt, judecata aceea mi-era destinată mai ales mie, mai mult decât oricui altcuiva.

- Atunci locuiești aici?

- Da.

- De cât timp?

- Tocmai s-au împlinit șapte ani.

Părea siderată. Mai mult decât atât, îngrozită.

- Dar e groaznic! Și nu te-ai mai întors niciodată?

- Nu.

- Și nu ți-a lipsit nimic din tot ce-ai avut înainte?

Îmi veni să rîd. Fata aceea și figura ei îngrozită confirmau ceea ce toți din jurul meu se străduiseră să dedramatizeze cu șapte ani mai devreme. Nu aflasem pe nimeni, atunci când se întâmplase ceea ce se întâmplase, care să mărturisească adevărul: și anume că totul era teribil, oribil și inuman. Din respect pentru ea, am încercat să rămân serioasă.

— Tu sais Rebecca au début, j'ai honte de le dire, il me manquait surtout des choses d'ordre matériel. Une serviette ultra fine... Acheter du maquillage Yves Rocher et avoir trois mois de crédit gratuit... Avoir faim à midi moins le quart et un quart d'heure plus tard déguster une pizza décongelée et cuite au micro-ondes... Des choses comme ça. Mais aujourd'hui c'est autre chose...

Je baissai les yeux, et l'envie de rire d'il y a quelques instants laissa la place à une nostalgie que je n'aurais jamais ressentie si je n'avais pas rencontré cette jeune fille.

— Aujourd'hui, il me manque simplement le fait d'être là-bas. Être gîflée à six heures trente du matin, en attendant le bus pour l'école, par le vent glacial du mois de janvier... Faire le marché aux puces et acheter des photos et des cartes postales du début du siècle... Regarder les vitrines décorées pour Noël... Et puis surtout, entendre le chant de cet oiseau qui au printemps revient chez lui, dans ce nid qu'il a construit il y a des années maintenant, dans un trou juste en dessous de la fenêtre de ma chambre... Je me demande s'il y vient toujours. Ça vit longtemps un oiseau? lui demandai-je, tentant ainsi de changer de conversation pour éviter de me mettre à pleurer.

Elle haussa les épaules et, pas dupe, ne tenta même pas de répondre.

— Je suis triste pour toi!

Elle l'était en effet. À l'heure où les adolescentes ne rêvent que de tops models et de boys bands, je devais, à ses yeux, être plus à plaindre que je ne le méritais vraiment. Ses yeux ronds, sa bouche entrouverte, sa mine accablée, tout cela confirmait qu'elle devait probablement se dire que : finalement il vaut

- Ştii, Rebecca, la început... Mi-e şi ruşine să spun, dar îmi lipseau mai ales lucruri de ordin material. Un absorbant ultrafin... Produse de machiaj Yves Rocher pe care să le cumpăr şi apoi să am trei luni de credit gratuit... Să mi se facă foame la doisprezece fără un sfert şi, un sfert de ceas mai târziu, să mă înfrupt dintr-o pizza decongelată şi coaptă la microunde... Lucruri de genul ăsta. Altfel stau lucrurile azi...

Mi-am lăsat privirea în jos şi pofta de râs care mă cuprinsese doar cu câteva clipe mai înainte făcu loc unei nostalgii pe care n-aş fi cunoscut-o niciodată dacă nu m-aş fi întâlnit cu acea fată.

- Azi, mi-e dor, pur şi simplu, să trăiesc acolo. Să fiu biciuită de vântul îngheţat din luna ianuarie, la şase şi jumătate dimineaţa, în timp ce aştept autobuzul spre şcoală... Să mă plimb prin piaţa de vechituri şi să cumpăr poze şi ilustrate de la începutul secolului... Să privesc la vitrinele decorate pentru Crăciun... Şi, mai ales, să ascult cântecul unei păsărele care se întorcea acasă odată cu primăvara, în cuibul pe care şi-l construise de ani buni într-o scobitură chiar sub fereastra de la camera mea... Mă întreb dacă încă mai continuă să se întoarcă. Oare cât trăieşte o pasăre? am întrebat-o atunci, voind să schimb subiectul conversaţiei şi să evit, astfel, să-mi dea lacrimile.

Dădu din umeri şi, cum nu se lăsase amăgită de şiretlicul meu, nu căută să-mi dea un răspuns.

- Îmi pare rău pentru tine!

Şi chiar îi părea. Într-o perioadă în care tot ceea ce visează o adolescentă este să devină manechin sau să întâlnească trupe de cântăreţi faimoşi, cred că îi păream mult mai de plâns decât eram cu adevărat. Ochii rotunzi, gura întredeschisă, chipul nenorocit, toate îmi confirmau ce anume

mieux être top model et fiancée à un chanteur de boys bands qu'être Rebecca, mais il vaut mieux être Rebecca que Farah!

Il y a donc beaucoup plus de Lila dans ce monde qu'on ne pourrait l'imaginer?

Sa mère l'appela et elle fut presque heureuse de partir. Elle était venue là pour écrire à son amie brésilienne, et non pour découvrir la réalité de sa vie d'Algérienne en France.

Elle serait un jour top model, et elle serait un jour fiancée au chanteur d'un boys bands... Bientôt! Dès qu'elle ne sera plus Algérienne... Dès que d'autres parents se seront substitués aux siens...

gândeă, probabil, în sineă ei: la urma urmei, e mai bine să fii manechin și să te măriți cu un cântăreț faimos decât să fii Rebecca, dar tot e mai bine să fii Rebecca decât să fii Farah!

Oare lumea e mult mai plină de fete ca Lila decât ne-am putea închipui?

Mama își chemă atunci fiica care păru aproape bucuroasă să plece. Venise acolo să-i scrie unei prietene din Brazilia și nu să descopere realitatea vieții unei fete din Franța născute din părinți algerieni.

Într-o bună zi, ea avea să fie manechin, se va căsători cu un cântăreț faimos... Nu mai e mult până atunci! De îndată ce nu va mai fi de origine algeriană... De îndată ce alți părinți îi vor înlocui pe părinții ei...